

θλίου γέροντος είχε πολύ τὸ κτηνώδες.
Ἡ κυρὰ Πουρτοᾶ ἐκάθητο ἐν τῷ συν-
ῆθει τόπῳ τῆς πλέκουσα σιωπηλῶς.

Καὶ ὁ μὲν Τρεχανέμης οὐδὲ κἄν ἐφάνη
ὅτι ἠσθάνθη τὴν εἰσοδὸν τοῦ Γεωργίου,
ἀλλ' ἡ κυρὰ Πουρτοᾶ ὡς τον εἶδεν ὠχρί-
ασε καὶ ἔσπευσεν εἰς προὔπαντησιν αὐτοῦ
λέγουσα :

— Ἄχ! κύριε Καρβαγάν... Πῶς ἦ-
ταν δὲ καὶ αὐτό, ἔπειτα ἀπὸ τόσον και-
ρὸν; ... Τί ἀγαπᾶτε νὰ σας προσφέρω-
μεν;...

— Τίποτε!.. Δὲν εἶν' ἐδῶ ὁ σύζυγός σας;

— Ἐχετε νὰ του μιλῆσετε; ἠρώτη-
σεν ὑπόπτως... Ἄχ! τὸν κατακαϊμένον!
εἶνε ἄρρωστος τῶρα καὶ τέσσερις ἡμέρες.
Εἶνε κατὰκοίτος ἔς τὸ στῶμα, ὁ ἰατρός
εἶπε νὰ μὴ μιλῆ καὶ νὰ μὴ τον ἰδῆ ψυ-
χὴ... Ἐφέρετε τὸ δυστύχημα ἐκεῖνο ἔγει-
εν ἡ ἀφορμὴ...

Ἐ Τρεχανέμης ὡς ἐμψυχωθεὶς ὑπὸ τῶν
λόγων τῆς κυρᾶς Πουρτοᾶ ἀνέκυψε καὶ
εἶπεν:

— Ἀληθινά, κύρ Γιωργάκη, τοῦ λό-
γου σου θὰ περασπίσης τὸ φονεῖα ἔς τὸ
κακουργοδικεῖο;

— Ναί, εἶπεν ὁ Γεώργιος.

— Μὰ εἶνε πράγματα καλὰ αὐτά, κύρ
Γιωργάκη; Νὰ κατατρέχετε τὴ φτωχο-
λογία; Γιατί τάχατες νὰ μὴ πάρω ὁ κα-
κομοίρης ἀποζημιώσει καὶ νὰ ἰδῶ τὸ κε-
φάλι τοῦ φονεῖα ἔς τὴν καρμανιόλα; Αὐτὸ
δὲν τὸ χωρεῖ τὸ μυαλό μου...

— Ἄν εἶνε ἔνοχος θὰ τιμωρηθῆ, καὶ
μείνει ἡσυχος, εἶπεν ὁ Γεώργιος μετ' εὐ-
σταθείας.

Πρὶν τελειῶσῃ τὸν λόγον τοῦ ὁ Γεώρ-
γιος, ἀνοίγεται ἡ θύρα ἢ κατὰ τὸ ἐνδό-
τατον τοῦ καπηλείου, καὶ ἐπιφαίνεται ὁ
Φλέρης:

— Ἄ! κύριε Καρβαγάν! ἀνεφώνησεν.
Ἰσα, ἰσα ἤθελα νὰ ἔλθω νὰ σας εὔρω.

— Ὡς φαίνεται ἡ θύρα τοῦ ἀνδρός
σας δὲν εἶνε κλειστὴ εἰς πάντας ἀνεξαί-
ρέτως, εἶπεν εἰρωνικῶς ὁ Γεώργιος πρὸς
τὴν κυρὰν Πουρτοᾶ.

— Ἐλάτε! εἶπεν ὁ γραμματεὺς καὶ
εἴλκυσε τὸν νέον ἔξω τοῦ καπηλείου.

[Ἐπεται συνέχεια].

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ.

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

ΙΖ'

Καθ' ὃν καιρὸν ὁ Πέτρος Κάμπρεμερ
κατήρχετο τὸν Σηκουάναν, ὅπως ζητήσῃ
ἀπὸ κυρία, ἢ οὐδέποτε εἶχεν ἰδεῖ, πλη-
ροφορίας περὶ τῆς οἰκογενείας τοῦ συζύγου
αὐτῆς, ἡ Θηρεσία Λεκόντ καὶ ἡ μήτηρ

αὐτῆς, καθήμεναι ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς ἐξ-
οικίης οἰκίας των, ἐν τῇ ἰδίᾳ αἰθούσῃ,
ἐν ἣ εἶχον ἰδεῖ διὰ τελευταίαν φοράν τὸν
Λουδοβίκον Λεκόκ, παρετήρουν θλιβερῶς
τὸν ποταμόν, κυλίοντα τὰ τεθολωμένα
ὑδάτα αὐτοῦ εἰς τοὺς πρόποδας τῶν λό-
φων τοῦ Σκίν-Κλού.

Ἡ φύσις ἐώρταζεν. Ὁ ἥλιος πρὸ μι-
κροῦ εἶχεν ἐξαφανισθῆ ἐκ τῶν ὑψηλῶν
κορυφῶν τῶν ἀνθουσῶν καστανεῶν, τὴν
δὲ λάμπιν θερινῆς ἐαρινῆς ἡμέρας διεδέ-
χετο τὸ γλυκὺ φῶς τῆς ἐσπέρας.

Τὰ πτηνὰ ἐκελάδουν ὑπὸ τὰ φυλλώμα-
τα, τὰ δὲ ἐφήμερα μυῖδια περιστρέφοντο
θεωλωδῶς ὡς χρυσοὶ κόκκοι.

Οἱ κλάδοι τῶν δένδρων ἐκινουῦντο ἐλα-
φρῶς ὑπὸ τὸ φύσημα τῆς αὔρας, ὁ ἀήρ
ἦτο πλήρης ἀρωμάτων, καὶ τὰ φαιδρά
ἄσματα τῶν ναυτῶν προσέβαλλον τὰ ὄντα
τῆς ἀτυχοῦς νεάνιδος, ἧτις ἐθρήνει τὸν
μνηστῆρα αὐτῆς.

— Ἐνθυμεῖσαι, μητέρα, ἔλεγεν αὐτῇ,
ἐνθυμεῖσαι ὅτι, τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὀ-
ποῖαν τὸν ἀπωλέσαμεν, διήλθομεν πολ-
λὰς ὥρας πλησίον αὐτοῦ τοῦ παραθύρου;
Ὁ καιρὸς ἦτο μελαγχολικός, ἡ γῆ ἔπεν-
θηφῆρε, ἡ δὲ ὑπὸ τοῦ χειμῶνος κατηφῆς
τοπογραφία μοὶ ἐφαίνετο φαιδρά, διότι
ἡ εὐτυχία μου ἔδιδε θάλπος εἰς αὐτήν!
Καὶ τώρα, μοὶ φαίνεται ὅτι ὑπάρχει κά-
λυμμα μεταξὺ τῶν ὀφθαλμῶν μου καὶ
τῆς θαυμασίας ταύτης εικόνας. Τὸ πᾶν
πέριξ ἀναγεννᾶται, καὶ ἐγὼ αἰσθάνομαι
τὴν ζωὴν μου φθίνουσαν.

Ἡ κυρία Λεκόντ ἔλαβε τὰς χεῖρας αὐ-
τῆς, ἃς ἀπέθεσεν ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς.

— Διατί δὲν θέλεις ν' ἀναχωρήσης; ἐ-
ψιθύρισεν αὐτῇ. Διατί ἀρνεῖσαι ν' ἀπο-
μακρυνθῆς τῆς οἰκίας αὐτῆς, ἧτις σοὶ
ὑπενθυμίζει ἀδιακόπως ὀδυνηρὸν παρελ-
θόν;

— Ἡζεύρεις καλῶς, μητέρα, ὅτι ὑπε-
σχέθην νὰ μείνω μέχρις οὐ δὲν θὰ ὑπάρ-
χει πλέον οὐδεμίαν ἐλπίδα.

— Καὶ τί δύνασαι λοιπὸν νὰ ἐλπί-
σης; εἶπε πικρῶς ἡ χήρα. Δὲν εἰξεύρεις
ὅτι τὸ πᾶν ἐτελείωσεν;

— Ὅχι, διότι ζῆ... καὶ ὁ Θεὸς δὲν
θὰ ἐπιτρέψῃ ν' ἀποθάνῃ... διότι εἶνε ἀ-
θῶος.

— Ἀλλοίμονον! κατεδικάσθη! αὐτοὶ
δὲ ἀκόμη οἱ ὅποιοι τὸν ὑπερησιάζοντο
τὸν ἐγκατέλιπον.

— Ὅχι ὄλοι.

— Ὁ πατήρ του τὸν θεωρεῖ ἔνοχον,
ἀφοῦ παρητήθη τῆς ιδέας νὰ τὸν σώσῃ.

— Ὅχι, εἶπε ζωηρῶς ἡ Θηρεσία.

Ἐπειδὴ δ' ἡ μήτηρ αὐτῆς τὴν ἐ-
θεώρει μετ' ἐκπλήξεως, ἐπανέλαβεν:

— Εἶμαι βεβαία ὅτι ἐνεργεῖ, καὶ ὅτι
ἂν κρύπτεται, τὸ κάμνει διὰ νὰ φθάσῃ
ἀσφαλέστερον εἰς τὸν σκοπὸν του.

Ἡ Θηρεσία εἰς οὐδένα ἐφανέρωσε τὸ
μυστικὸν τῆς διαβεβαίωσης, ἢν εἶχε λά-
βει δι' ὁδοῦ μυστηριώδους, ἐξερχομένη τοῦ
δωματίου τῶν μαρτύρων, μετὰ τὴν δη-
μοσίευσιν τῆς καταδίκης. Τὸ μυστικὸν
τοῦτο δὲν ἤθελε νὰ τὸ προδώσῃ καὶ ἐφο-
βεῖτο ὅτι εἶπεν ἤδη πολλὰ!

Ἡ χήρα τοῦ τραπεζίτου οὐδόλως συν-
εμερίζετο τὰς φρούδας ἐλπίδας τῆς θυ-
γατρὸς αὐτῆς, μάλιστα δὲ ἐλυπεῖτο και-
ρίως βλέπουσα αὐτὴν ἐπιμένουσαν νὰ
βαυκαλίζεται ὑπὸ θλιβεραῦς χιμαιρικῆς
ιδέας.

Καίτοι εἶχε μεγάλην συμπάθειαν πρὸς
τὸν ἀνθρωπον, ὅστις ἐμελλε νὰ γείνη
γαμβρὸς τῆς, ἐν τούτοις ἐθέσθαι τὴν θέ-
σιν τῶν πραγμάτων μετὰ περισσοτέρως
τῆς Θηρεσίας ψυχραιμίας.

Ἦννοεὶ κάλλιστα ὅτι ὁ Λουδοβίκος
ἦτο ἀπολωλός, ὅτι δῆποτε καὶ ἂν ἤ-
θελε συμβῆ.

Μεταλλαγὴ ποινῆς δὲν θ' ἀπέδιδεν αὐ-
τῇ τὴν ἀπωλεσθεῖσαν τιμὴν, διότι ἡ κοινὴ
γνώμη εἶνε ἀδυσώπητος, οὐδέποτε δὲ
συγχωρεῖ ἐκείνους, οὐς ἔτυψεν ἡ δικαιο-
σύνη.

Τούτου ἕνεκεν, ἅμα ἡ συνδιάλεξις ἐπ-
ανῆρχετο ἐπὶ τοῦ θλιβεροῦ ἀντικειμένου,
ἕπερ ἔκαμνεν αὐτὰς νὰ διαφωνώσιν, ἡ
Θηρεσία ἔστρεφε τὴν ὀμιλίαν περὶ ἄλλα
ἀντικείμενα, ἢ ἐσιώπα.

Συχνάκις μάλιστα συνέβαινε αὐτῇ νὰ
ἀπομακρυνθῆ τῆς μητρὸς τῆς, καὶ νὰ κα-
ταφύγῃ ἐν τῇ μοναξίᾳ, ἀφοῦ ἤθελεν ὀχυ-
ρωθῆ ἐν τῇ σιωπῇ.

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην πρώτη ἡ κυρία
Λεκόντ ἐγκατέλειπε τὴν ὀδυνηρὰν συν-
διάλεξιν.

Ἡ γέρθη, ἠσπάσθη τὴν Θηρεσίαν ἐπὶ
τοῦ μετώπου, καὶ εἶπεν αὐτῇ μετὰ θλί-
ψεως:

— Θὰ παρακαλέσω τὸν Θεὸν νὰ σὲ
φυλάξῃ ἀπὸ τὴν ἀπελπισίαν, καὶ νὰ σοὶ
ἐμπνεύσῃ συνετὰς ἀποφάσεις.

Οὐδὲν ἀπήντησεν ἡ νεανίς, ὅτε δ' ἔ-
μεινε μόνη, ἐπορεύθη νὰ ἐρειθῆ ἐπὶ τοῦ
ἐξώστου ἔνθα, συχνότατα εἶχεν ἀνταλ-
λάξει μετὰ τοῦ Λουδοβίκου ἠδείας ἐκμυ-
στηρεύσεις.

Θόρυβος φωνῶν ἐπληξε τὰ ὄντα τῆς,
εἶδε δὲ ἐπὶ τῆς κιγκλιωτῆς θύρας τῆς
κρηπίδος Ἀντωνίου, τὸν ἀρχαιότερον τῶν
ἱκετῶν τῆς οἰκίας συνδιαλεγόμενον μετὰ
ἀνθρώπου ἐνδεδυμένου σχεδὸν ὡς ἐργά-
του ἐν ἡμέρᾳ ἐορτῆς.

Ἡ συνδιάλεξις ἦτο βραχεῖα.

Ὁ γέρον θαλαμηπόλος εἶχε διαταγὴν
νὰ μὴ δέχεται κανένα διὰ τὰς κυρίας,
ἐξετέλει δὲ μετ' ἄκρας ἀκριβείας τὴν ἐν-
τολὴν ταύτην.

Ὁθεν ἐκλείσεν ἀποτόμως τὴν κιγκλί-
δα κατὰ πρόσωπον τοῦ ἀγνώστου τούτου,
ὅστις ἀπεμακρύνθη λίαν ἀποτεθαρρη-
μένος.

Ἡ ἀσήμαντος αὐτῇ σκηὴ ὑπενθύμισε
τῇ δεσποινίδι Λεκόντ λίαν ὀδυνηρὰν ἀνά-
μνησιν.

Ὁ ὑπηρέτης οὗτος ἦτο αὐτὸς ἐκεῖνος,
ὅστις, ἐσπέραν τινὰ, εἶχεν εἰσαγάγει,
παρὰ τὴν θέλησίν του, τὸν μετημφισμέ-
νον ἀστυνομικὸν πράκτορα, ὅστις ἤρχετο
νὰ συλλάβῃ τὸν κύριον Λεκόκ δὲ Γεν-
τιλῆ.

Βλέπουσα αὐτὸν συνδιαλεγόμενον μετ'
ἀνθρώπου κοσμίως ἐνδεδυμένου, συνέλαβε
τὴν ιδέα, ὅτι ἡ ἐπίσκεψις τοῦ ξένου τού-

του είχε σχέσιν πρὸς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ ἀτυχοῦς μνηστῆρος αὐτῆς, χωρὶς δὲ νὰ συλλογισθῆ περισσότερον, ἐξῆλθεν ἐσπευσμένως τῆς αἰθούσης.

Ἐπελόγιζεν ὅτι ἤθελε συναντήσῃ τὸν Ἄντωνιον εἰς τὸν ἀντιθάλαμον ἢ ἐπὶ τῆς κλίμακος, μὴ βλέπουσα δὲ αὐτόν, κατήλθε μέχρι τῆς ἀναβάθρας, ἔνθα εὔρε τὸν κηπουρόν, ὅστις ἐπληροφόρησεν αὐτήν, ὅτι ὁ Ἄντωνιος εἶχεν ἐξέλθει, ὅπως πορευθῆ εἰς Σαῖν-Κλοῦ καὶ ρίψῃ μίαν ἐπιστολὴν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον.

Ἡ Ἐθρεσία ἀπεφάσισε νὰ περιμένη τὴν ἐπάνοδόν του περιδιαβάζουσα ἐν τῷ κήπῳ.

Ἡ ἡμέρα ἐκλινε, καὶ ἤδη τὸ ἄστρον τῆς ἐσπέρας ἔλαμπεν ἐν τῷ οὐρανῷ.

Ἡ ὥρα ἦτο κατὰλληλος πρὸς ρεμβασμόν, ὥρα καθ' ἣν οἱ ἐρώντες λέγουσι τοῦτο ταπεινοφώνως πρὸς ἑαυτούς, καθ' ἣν οἱ ἀγαπήσαντες ἀναπολοῦσι τὴν ἐνθύμησιν ἀφιπτάσης εὐτυχίας.

Ἡ μνηστὴ τοῦ καταδίκου ἀφέθη κατὰ μικρὸν εἰς τὸ μελαγχολικὸν θέλητρον τῆς σκιάς καὶ τῆς σιγῆς, καὶ ἠκολούθησε βραδέως δένδροστοιχίαν, ἧτις ἐσχημάτιζεν ἐλιγμούς ἐν τῷ μέσῳ χλοερῶν πυκνῶν δένδρων, καὶ ἧτις κατέληγεν εἰς θύραν ἀγρουσαν πρὸς τὴν ἐξοχίαν.

ΙΗ'

Ἡ ἐξοχικὴ οἰκία, ἣν ὠκοδόμησεν ὁ κύριος Λεκόντ, καὶ ἐν τῇ ὁποίᾳ ἡ χήρα αὐτοῦ κατῴκει καθ' ἅπαν τὸ ἔτος, ἔκειτο κατέναντι τοῦ Σηκουάνα, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐχωρίζετο πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο δι' εὐρείας κρητῖδος.

Αὐλή, πλήρης σπανίων ἀνθέων, προέκειτο τῆς ἀναβάθρας, καὶ συνεκοινῶνει ἐκ τῶν δύο πλευρῶν τῆς οἰκίας μετ' ἀπεράντου κήπου, ἐπιμελῶς διατετηρημένου.

Πέραν τῶν δεξαμενῶν καὶ τῶν μεγάλων δένδρων τοῦ κήπου τούτου ἐξετείνετο ἀληθὲς δάσος ἐκ μεγάλων δένδρων, ὅπερ ἐκάλυπτε πολλὰ στρέμματα γῆς.

Κιγκλιδωτὴ θύρα, περιτετυλιγμένη διὰ κισσοῦ ἐκρύπτετο ὑπὸ τὰ φυλλώματα, καὶ προήσπιζε τοὺς περιδιαβάζοντας κατὰ τῶν ἀδιακρίτων βλεμμάτων.

Ἐξωτερικῶς περιεστοιχίζετο ὑπὸ δρόμου, ὅστις ἦγεν ἐκ τοῦ ποταμοῦ πρὸς τὸ ἵπποδρόμιον τοῦ Λουσάν.

Ὁ δρόμος οὗτος, ὀλίγον συχνάζόμενος, διήρχετο διὰ μέσου γαιῶν, ἔνθα αἱ πλύντριά τῆς Βουλῶνης ἤπλουον ὀθῶνας, καὶ οἱ τυχοδιώκται τῶν περιχώρων ἤρχοντο εὐχαρίστως νὰ κοιμηθῶσιν ὑπὸ τὸν ἥλιον.

Οἱ κάτοικοι τῆς ἐπαύλεως οὐδόλως σχεδὸν ἐρριψοκινδύνευον πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἠδύνατο ὅμως νὰ κάμωσι χρῆσιν αὐτοῦ, διότι αἱ κιγκλίδες εἶχον πολλὰς θύρας εἰς ἀναλόγους ἀποστάσεις, συνέπιπτε δ' ἐνίοτε οἱ ὑπῆρται νὰ διέρχωνται ἐκεῖθεν ἀποφεύγοντες οὕτω τὸν κύκλον τῆς Βουλῶνης.

Ἡ δένδροστοιχία, ἣν ἠκολούθησεν ἡ δεσποινὴς Λεκόντ, διήρχετο κατὰ πρῶ-

τον ὑπὸ θολωτοῦ φυλλώματος, σχηματιζομένου ἐκ μεγάλων φηγῶν, αἵτινες διεσταύρουν τοὺς κλάδους αὐτῶν τριάκοντα πόδας ὑπεράνω τοῦ ἐδάφους, εἶτα στενωμένη εἰς βαθμὸν ὥστε νὰ καταστῇ ἀτραπός, διήρχετο ἀγρίας λόχμας, καὶ περιεστρέφετο ἐλικοειδῶς μεταξύ πυκνῆς αἰμασίας καὶ τῶν κισσῶν τοῦ κιγκλιδωτοῦ περιφράγματος.

Ἡ ἡμέρα ἀπῆρχετο ταχέως, ὑπὸ δὲ τὰς μεγάλας φηγούς ἤρχισεν ἤδη νὰ ἐπέρχεται σκότος, ὅπερ ὅμως οὐδόλως ἐτρόμαζε τὴν Ἐθρεσίαν.

Ἡ διάνοια αὐτῆς ἦτο πολὺ μακρὰν τοῦ περιφράκτου τούτου κήπου, ἔνθα διὰ πρώτην φοράν ὁ Λουδοβίκος εἶπεν αὐτῇ ἔτι τὴν ἡγάπα.

Ρεμβάζουσα οὕτως, ἔφθασεν εἰς τὸ μέρος, ἔνθα ἡ ἀτραπὸς ἀγεί κατὰ μῆκος τοῦ κιγκλιδωτοῦ περιφράγματος.

Ἐνταῦθα ἐσταμάτησεν, ἵνα παρατηρήσῃ τὸν οὐρανόν, ὅστις ἀπεχρωματίζετο ὀλίγον κατ' ὀλίγον, καὶ τοὺς ἀστέρας, οἵτινες ἦσαν πτόν ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον, ὡς ἄνθη ἀνοίγοντα τὴν νύκτα.

Ἐλαφρὸς θροῦς ἀπέσπασεν αὐτὴν ἐκ τοῦ ρεμβασμοῦ τῆς. Ἐβᾶδιζέ τις μετὰ προφυλαξέως ἐπὶ τῆς δημοσίας ὁδοῦ, παρατηρήσασα δὲ διὰ τῶν φυλλωμάτων τοῦ ἐπὶ τοῦ κιγκλιδωτοῦ κισσοῦ, εἶδεν ἄνθρωπον συνεσπειρώμενον ἐπὶ τῶν κιγκλίδων.

Δὲν ἦτο δειλὴ, ἐσκέφθη δὲ ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος θὰ ἦτο ἀπλῶς χωρικός ἀδιάκριτος, ὅστις διεσκιδάζε παρατηρῶν τὰς κυρίας τῆς ἐξοχικῆς οἰκίας.

Αὐτὸ συνέβαινε συχνάκις, οὐδέποτε ὅμως τὸ τοιοῦτον τὴν ἀνησούχησεν.

Ἐτάχυνεν ἐν τούτοις τὸ βῆμα, ἵνα ἴδῃ ἂν ὁ περίεργος θὰ παρηκολούθει αὐτήν, τῇ ἐφάνη δὲ ὅτι οὗτος οὐδόλως ἐκινεῖτο.

Ἐντὸς ὀλίγου ἔφθασε πλησίον θρανίου ἐστηριγμένου ἐπὶ παλαιᾶς δρυός, ἧτις ὑψοῦτο ἀκριβῶς ἀντικρὺ μιᾶς τῶν θυρῶν τοῦ κιγκλιδωτοῦ, θρανίου, ἐφ' οὗ πλέον ἢ ἀπαξ εἶχε καθήσει μετὰ τοῦ μνηστῆρος αὐτῆς.

Ἡθέλησε νὰ καθήσῃ πάλιν ἐκεῖ, χωρὶς νὰ δυνηθῆ νὰ ἐξηγήσῃ διατί, ὁ λογισμὸς αὐτῆς, ἅμα ὡς ἐκάθισεν, ἐπανῆλθεν εἰς τὸν ἐπισκέπτῃν, ὃν ὁ Ἄντωνιος εἶχεν ἀποβάλλει.

—Τίς ἠξεύρει ἐὰν δὲν ἦτο ἀπεσταλμένος εἰς ἐμὲ ἀπὸ τὸν πατέρα τοῦ Λουδοβίκου; ἐψιθύρισε αὐτῇ. Τίς ἠξεύρει ἐὰν δὲν εἶνε αὐτός, ὁ ὁποῖος περιτριγυρίζει εἰς τὸν κήπον, ζητεῖ δὲ εὐκαιρίαν διὰ νὰ μοι ὀμιλήσῃ;

Ἡκροάσθη, ἀλλ' οὐδὲν πλέον ἤκουσε, καὶ ἐσκέφθη ὅτι θὰ ἠπατήθη.

Τὸ σκότος δὲν ἦτο ἀκόμη βαθύ, ἡ δ' ἀτμόσφαιρα ἦτο διαυγής, ὥστε ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ ὅτι οὐδεὶς ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ.

Ἡ Ἐθρεσία ἐσκέφθη τότε ὅτι ἂν ἐβράδυνε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν, ἡ μήτηρ αὐτῆς θὰ ἀνησύχει. Ὅθεν ἠτοιμάζετο νὰ ἐγερθῆ, ὅτε λίθος ριφθεὶς ὑπεράνω

τοῦ κιγκλιδωτοῦ, ἔπεσε πρὸ τῶν ποδῶν τῆς.

Ὁ λίθος οὗτος ἦτο περιτετυλιγμένος ἐντὸς χάρτου, ὅστις περιεῖχε τὰς ἐπομένους λέξεις, γεγραμμένας διὰ χονδρῶν χαρακτῆρων:

«Ἐὰν θέλετε νὰ λάβητε εἰδήσεις περὶ τοῦ Λουδοβίκου, ἔλθετε. Σὰς περιμένουν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ».

Ἀνέγνω καὶ ἔσπευσε πρὸς τὴν θύραν, οὐδόλως σκεφθεῖσα ὅτι ὑπῆρχε κίνδυνος ὑπερβαίνουσα οὕτω τὸ περιφράγμα τοῦ κήπου ἐπὶ τῇ βάσει ἀνωρύμου εἰδοποιήσεως.

Ἐπίστευεν εἰς τὰ προαισθήματα, ἀφότου δὲ εἶδεν ἄνθρωπον συνομιλοῦντα μετὰ τοῦ Ἄντωνίου, προησθάνετο ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἤρχετο ἐκ μέρους τοῦ πατρὸς τοῦ Λουδοβίκου.

Ἡ Ἐθρεσία ἐγίνωσκεν ὅτι οἱ ἄνθρωποι τῆς οἰκίας ἐναπέθετον τὴν κλεῖδα τῆς θύρας τοῦ κήπου ἐντὸς ὁπῆς, ἠνεφγμένης πρὸς τὴν βᾶσιν τοῦ τοίχου, ἐφ' οὗ ἐστηρίζοντο αἱ σιδηραὶ κιγκλίδες.

Εὔρεν αὐτὴν ἐν τῇ συνῆθει θέσει τῆς, εἰσῆγαγεν ἐντὸς τοῦ κλειθροῦ, ἠνέφξε καὶ προὐχώρησε πρὸς τὸν δρόμον.

Παρητήρησεν ἀριστερά, πρὸς τὸ μέρος ἔνθα ὑπελόγιζεν ὅτι θὰ εὕρισκετο ὁ ἄνθρωπος, ἀλλ' οὐδένα εἶδεν.

Τὰ μεγάλα δένδρα ἐξέτεινον τοὺς κλάδους αὐτῶν ὑπεράνω τῶν κιγκλίδων, ἐπὶ δὲ τῆς ὁδοῦ τὸ σκότος ἦτο ἤδη ἐπαισθητόν.

Ἀπεναντίας δεξιὰ ὑπῆρχον μόνον αἱ λόχμαι, αἵτινες οὐδεμίαν ἔρριπτον σκιάν, εἰς δὲ τὴν ἐξησθενημένην τοῦ λυκόφωτος λάμπῃν, ἡ δεσποινὴς Λεκόντ διεκρίνε δύο ἄτομα, ἅτινα προφανῶς ἐζήτουν ν' ἀποκρυφθῶσι, προσκολλώμενα ἐπὶ τοῦ τοίχου. Ἐπίσης ἐνόμισεν ὅτι εἶδεν, ὀλίγον ἀπωτέρω, μέλαν ὄγκον ὁμοιάζοντα πρὸς ἄμαξαν.

Τότε μόνον ἐνεθυμήθη ὅτι ἦτο μόνη, ὅτι ὁ τόπος ἦτο ἔρημος, καὶ ὅτι ἂν προσέβαλλον αὐτήν, αἱ φωναὶ τῆς δὲν θὰ ἠκούοντο, διότι ἡ ἔπαυλις ἦτο μακρὰν.

Ἐκ συνέσεως, ἐσταμάτησεν ἐπὶ τοῦ κατωφλοῖου τῆς ἠμηνεφγμένης θύρας, ἵνα δύνηται, ἂν ἡ χρεία τὸ καλέσῃ, νὰ καταφύγῃ ὀπισθεν τῶν κιγκλίδων.

Ὁ εἰς τῶν δύο ἐνεδρευόντων ἀτόμων ἐγκατέλειπε τὸν σύντροφόν του καὶ ἦλθε πρὸς αὐτήν.

Ἡ νεανὶς εἶχε τὸ θάρρος νὰ τὸν περιμένη. Αὐτὸς ἐπλησίασε, βαδίζων κατὰ μῆκος τοῦ περιφράγματος, ὅτε δ' ἦτο δύο μόνον βήματα μακρὰν αὐτῆς, ἡ Ἐθρεσία ἀνεγνώρισεν ὅτι οὐδόλως εἶχε τὸ παράστημα τοῦ ὑπὸ τοῦ Ἄντωνίου ἀποβληθέντος ἀνθρώπου.

Ἡτοιμάζετο ν' ἀποσυρθῆ, ὅτε ὁ ἄγνωστος οὗτος τῇ εἶπε χαμηλοφώνως:

—Ὁ πατήρ του θέλει νὰ σὰς ὀμιλήσῃ.

—Ὁ πατήρ του! ἐπανελάβεν ἡ δεσποινὴς Λεκόντ. Ἄ! καλὰ τὸ ἐγνώριζον ἐγὼ ὅτι δὲν τὸν ἐγκατέλειπε. Ποῦ εἶνε;

— Δύο βήματα μακρὰν ἀπ' ἐδῶ, ἐντὸς τῆς ἀμάξης ἐκείνης, ἥτις σταθεμύει εἰς τὴν ἀκρὰν τοῦ δρόμου. Δὲν τολμᾷ νὰ φανερωθῆ, διότι, καθὼς γνωρίζετε, ἀναζητεῖται ἀπὸ τὴν ἀστυνομίαν. Ὀλίγας στιγμὰς μόνον ἠμπορεῖ νὰ συνδιαλεχθῆ μαζύ σας καὶ δὲν θὰ καταβῆ τῆς ἀμάξης. Ἐχει ὅμως μίαν σπουδαιότατην πληροφορίαν νὰ σᾶς ζητήσῃ.

— Ὁδηγήσατέ με, κύριε, εἶπεν ἀπλῶς ἡ Ἐθρεσία.

Ὁ ἀγνωστος προηγήθη ἀμέσως, ἡ δὲ δεσποινὶς Λεκόντ τὸν ἠκολούθησεν.

Ἐβάδιζε παραπλεύρως τῶν κιγκλίδων, βήματα δέ τινα ἀπὸ τῆς θύρας, διέβη πλησίον τοῦ ὁδηγοῦ αὐτοῦ, ὅστις εἶχε μείνει ἀκίνητος ὡς ἀγαλμα.

Ἡ Ἐθρεσία διέβη ἐπίσης, χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ τὸν παράδοξον τοῦτον σκοπόν.

Αἰφνης ἠσθάνθη τὴν ἐπαφὴν δύο βραχιόνων, οἵτινες ἐνηγκάλιζοντο αὐτὴν ἐκ τῶν ὀπισθεν. Ταῦτοχρόνως ὁ ἀνθρωπος, ὅστις προηγείτο αὐτῆς, ἐστράφη βιαίως καὶ ἐναπέθεσε μανδύλιον ἐπὶ τοῦ στόματός της.

Ἡ Ἐθρεσία μόλις ἔλαβε τὸν καιρὸν νὰ φωνάξῃ διὰ πνιγομένης φωνῆς :

— Βοήθειαν ! Βοήθειαν !

ΙΘ'

Τὴν κραυγὴν ταύτην τῆς ἀπελπισίας ἡ Ἐθρεσία δὲν ἠδυνήθη νὰ τὴν ἐπαναλάβῃ καὶ διὰ δευτέραν φοράν.

Τὸ μανδύλιον ἔκλεισεν αὐτῇ τὸ στόμα, οἱ δὲ συλλαβόντες αὐτὴν βραχίονες, τὴν ἀφήρασαν.

Ἡ ἀμάξα, πρὸς ἣν ἔφερον αὐτὴν, ἐστάθμευε δέκα βήματα μακρὰν, ὁ ἠνίοχος ἐκάθητο ἐπὶ τῆς ἔδρας του, ἔτοιμος νὰ μαστιγώσῃ τοὺς ἵππους, ἅμα ἡ ἀρπαγὴ ἤθελε συντελεσθῆ.

Τὸ σκότος ἦτο βαθύ, καὶ οὐδεὶς ἐφαίνετο ἐπὶ τῆς ὁδοῦ.

Ἐν τούτοις, ἡ πρόσκλησις εἰς βοήθειαν τῆς νεάνιδος εἶχεν εἰσακουσθῆ.

Ἀνθρωπὸς τις, ἐκεῖνος, ὃν εἶχε παρατηρήσει διὰ τῶν φυλλωμάτων τοῦ κισσοῦ, ἀνεπήδησεν αἰφνης ἐκ τῆς σκιᾶς, ἐνθα ἦτο κεκρυμμένος, καθ' ὃν καιρὸν ἡ δεσποινὶς Λεκόντ συνδιελέγετο μετὰ τοῦ ὑποτιθεμένου ἀπεσταλμένου τοῦ κυρίου Λεκόντ.

Διὰ τριῶν ἀλμάτων κατέφθασε τοὺς ἀρπαγὰς, καὶ ἐπετέθη κατ' αὐτῶν δι' ἰσχυρῶν ραβδισμῶν.

Οἱ κακούργοι οὐδὲως περιέμενον νὰ προσβληθῶσιν ἐκ τῶν ὀπισθεν, διὸ δὲν ἐβράδυνε ν' ἀπελευθερώσῃ τὴν δυστυχῆ νεάνιδα.

Ὁ κρατῶν αὐτὴν ἐν ταῖς ἀγκάλαις αὐτοῦ ἔλαβε κτύπημα ἐπὶ τοῦ κρανίου καὶ ἐκυλίσθη κατὰ γῆς.

Ὁ ἕτερος, πληγωθεὶς εἰς τὸν ὦμον τὴν ἀφῆσε καὶ αὐτός, καὶ ἀνεχώρησε τροχάδην, χωρὶς ποσῶς νὰ ἐνασχοληθῆ περὶ τοῦ συντρόφου αὐτοῦ, ὅστις ἔκειτο ἐπὶ τῆς χλόης.

Ὁ σωτὴρ τῆς Ἐθρεσίας οὐδὲως ἐσκέ-

φθη περὶ αὐτῶν. Ἀπήλλαξε τὴν νεάνιδα τοῦ ἐπὶ τοῦ στόματος αὐτῆς ἐπιδέσματος, καὶ ἤτοιμάζετο νὰ τὴν σηκώσῃ εἰς τὰς ἀγκάλας του ἵνα τὴν φέρῃ μακρὰν τοῦ ἐπικινδύνου ἐκείνου μέρους, παρετήρησεν ὅμως ὅτι δὲν εἶχεν ἀπωλέσει τὰς αἰσθήσεις της, καὶ ὅτι ἦτο εἰς κατάστασιν νὰ βαδίξῃ.

Ἐπανεῦρε μάλιστα τὸν λόγον ἵνα εἶπῃ αὐτῷ διὰ φωνῆς διακεκομμένης :

— Εὐχαριστῶ, κύριε... μὴ μ' ἐγκαταλείψετε, σᾶς παρακαλῶ... ἡ θύρα τοῦ κήπου ἔμεινεν ἀνοικτὴ... ὀπισθεν τῆς κιγκλίδος θὰ εἶμεθα ἐν ἀσφαλείᾳ...

— Ἐλάτε, δεσποινίς, καὶ μὴ φοβεῖσθε, εἶπεν ὁ ἀνθρωπος. Ἀκουμῆσθε ἐπάνω μου.

Ἡ Ἐθρεσία ὑπήκουσεν· ἐννοεῖται δὲ ὅτι οἱ ἐπιτεθέντες δὲν ἐπεχείρησαν δευτέραν ἐπίθεσιν.

Ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν εἶχε λόγους ἰσχυροὺς ἵνα μὲν ἤσυχος, ἀφοῦ ἐπέβη ἤδη τῆς ἀμάξης, ἥτις ἔτρεχε δρομαίως πρὸς τοὺς Παρισίους.

Ἡ νεάνις καὶ ὁ ἐκ τύχης προστάτης αὐτῆς εὗρον πράγματι τὴν θύραν ἀνοικτὴν, ἀφοῦ δὲ διέβησαν αὐτήν, οὗτος ἔσπευσε νὰ τὴν κλείσῃ διὰ διπλῆς στροφῆς τῆς κλειδός, ἣν ἀφήρεσεν ἐκ τοῦ κλειθροῦ, διότι ἠδύνατο νὰ τὴν φθάσωσιν ἔξωθεν τιθέμενοι τὴν χεῖρα διὰ μέσου τῶν κιγκλίδων.

Ὅσφ γενναία καὶ ἂν ἦτο ἡ Ἐθρεσία, τοσοῦσφ συνεκινήθη, ὥστε δὲν ἠδυνήθη νὰ προχωρήσῃ καὶ ἔπεσε μᾶλλον ἢ ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ θρανίου, ἐφ' οὗ ἐκάθητο ὅτε τῇ ἔρριψαν τὴν ἐπιβουλον εἰδοποίησιν.

Ὁ ἀγνωστος ἔστη ὀρθίος πρὸ αὐτῆς καὶ περιέμενεν ἐν στάσει σεβασμοῦ, ἵνα αὐτὴ τῷ ἀπευθύνῃ τὸν λόγον.

Ἡ δεσποινὶς Ἐθρεσία δὲν ἠδύνατο νὰ ἴδῃ τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτοῦ, διότι ἦτο νύξ, ἐκ τοῦ ἀναστήματος ὅμως καὶ τῆς στάσεως αὐτοῦ, ἐνόμισεν ὅτι ἀνεγνώριζε τὸν ἐπισκέπτην, ὅστις εἶχεν ἔλθει νὰ κρούσῃ τὴν θύραν τῆς ἐπαύλεως.

Ἴσως ἐμάντευσεν ὅτι ἡ νεάνις περιέμενεν ἐξ αὐτοῦ ἐξηγήσεις, διότι τῇ εἶπεν ἡρέμα :

— Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος, δεσποινίς, πῶς εἶχα τὴν καλὴν ἰδέαν νὰ σᾶς ἀκολουθήσω ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῆς γρίλιας. Κάθε ἐμπόδιον διὰ καλόν. Ἄν ὁ ὑπηρέτης σας μὲ ἀφινε νὰ ἔμβω μέσα, δὲν θὰ εὐρυσκόμουν ἐκεῖ, ὅταν αὐτοὶ οἱ τιποτένιοι ἔπεσαν ἐπάνω σας.

— Εἶσθε λοιπὸν σεῖς, κύριε, τὸν ὁποῖον εἶδον ἀπὸ τὸ παράθυρόν μου... ;

— Μάλιστα, δεσποινίς. Σᾶς εἶδα καὶ ἐγὼ... καὶ, ὕστερα ἀπὸ ὀλίγον, ὅταν ἔφευγα ἀπὸ τὸν δρόμον ποῦ πηγαίνει δίπλα στὸν κήπον, σᾶς εἶδα κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα...

— Εἶχα καταβῆ διὰ νὰ εἶπω εἰς τὸν γηραιὸν ὑπηρέτην μου νὰ σᾶς δεχθῆ... ἀλλ' ὅταν ἔφθασα εἰς τὴν αὐλὴν εἶσθε μακρὰν καὶ ὁ Ἀντώνιος εἶχεν ἐξέλθει... Ἐπιθυμεῖτε ἴσως νὰ ὀμιλήσετε εἰς τὴν μητέρα μου ;

— Ἐπιθυμοῦσα νὰ ὀμιλήσω εἰς τὴν κυρίαν Λεκόντ.

— Εἶμαι ἡ κόρη της.

— Εἰς τὴν κυρίαν Λεκόντ, χήραν τοῦ κυρίου Λεκόντ, ὁ ὁποῖος ἦτο τραπεζίτης εἰς τὸ Παρίσι.

— Εἶσθε εἰς τὴν οἰκίαν της, κύριε, θὰ εἶνε εὐτυχὴς νὰ σᾶς δεχθῆ, καὶ ἐὰν θέλετε νὰ μὲ ἀκολουθήσετε...

Ταῦτα εἰπούσα διήλθε τῆς ἀτραποῦ, ἣν εἶχεν ἤδη ἀκολουθήσει, βαδίζουσα πλησίον τοῦ σωτήρός της, ὅστις ἐφαίνετο ἀμνηχανῶν ἐκ τῆς θέσεως εἰς ἣν ἡ τύχη τὸν ἔρριψεν.

Ἡ δεσποινὶς Λεκόντ δὲν εὐρίσκετο εἰς ὀλιγωτέραν αὐτοῦ ἀμνηχανίαν, διὰ λόγους ὅμως ὄλως διαφόρους. Εὐρίσκετο μᾶλλον ἐν ἀμνηχανίᾳ ἢ συγκεκινημένῃ, καθόσον ὁ κίνδυνος, ὃν εἶχε διατρέξει, οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἔκαμεν αὐτὴν ν' ἀπωλέσῃ τὴν ψυχραιμίαν της.

Ἐν τούτοις, ἐθεώρει τὸ παράδοξον τοῦτο συμβὰν ὑπὸ ἰδιαιτέραν ἔποψιν.

Οὐδὲως ἀμφέβαλεν ὅτι ἡ παγίς, εἰς ἣν ὀλίγου δεῖν ἔπιπτε, δὲν εἶχε στηθῆ ὑπὸ τοῦ Λουδοβίκου Λεκόντ, εἶχε δὲ δικαίον σκεπτομένη οὕτω, ἀφοῦ μετεχειρίσθησαν τὸ ὄνομα τοῦ καταδίκου ἵνα προσελκύσωσι τὴν μνηστὴν του εἰς ἐνέδραν.

Ἦτο ὅμως παρά ποτε πεπεισμένη ὅτι ὁ προστάτης οὗτος, ὅστις ἔφθασεν ἐξαπίνης τόσφ καταλλήλως, τῇ ἀπεστάλη ὑπὸ τοῦ πατρὸς τοῦ Λουδοβίκου.

Διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἐσκέπτετο μᾶλλον νὰ ἐρωτήσῃ αὐτὸν ὁποίας εἰδήσεις τῇ ἐκόμιζε, παρὰ διὰ τοὺς κακούργους, οὓς εἶχε τρέψει εἰς φυγὴν.

Ὁ προστάτης ὅμως ἐσκέπτετο μᾶλλον τὰς συνεπείας τῆς λαβούσης χώραν πάλης, καθ' ὁδὸν δὲ εἶπε τῇ προστατευομένη αὐτοῦ :

— Νομίζω πῶς εἶνε καλὸ νὰ στείλωμε ἀμέσως τὸν ὑπηρέτη σας νὰ σηκώσῃ ἐκεῖνον τὸν κακούργο ποῦ ἔπεσε στὸν δρόμο. Πιστεύω πῶς δὲν τὸν ἐσκότωσα... ἠμπορεῖ ὅμως νὰ ἔχω καὶ χέρι ἄτυχο... καὶ ἂν εἶνε ἔτσι, θὰ ἔχω ἀνάγκη νὰ παρουσιάσω μάρτυρας, οἱ ὁποῖοι νὰ μαρτυρήσουν πῶς ἔγεινε τὸ πρᾶγμα... καὶ ἔπειτα καὶ ἂν εἶνε πληγωμένος, δὲν ἠμποροῦμε νὰ τὸν ἀφήσωμε καὶ χωρὶς βοήθεια...

— Κύριε, διέκοψεν ἡ Ἐθρεσία, διὰ φωνῆς εὐσταθοῦς, σᾶς ὀφείλω τὴν ζωὴν, ἀλλ' ἔχω μίαν χάριν νὰ σᾶς ζητήσω. Σᾶς παρακαλῶ, νὰ μὴ εἰπῆτε οὔτε λέξιν εἰς κανένα δ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον συνέβη πρὸ ὀλίγου... εἰς κανένα, οὔτε εἰς τὴν μητέρα μου.

— Ἄν ὅμως, δεσποινίς, εἶνε ἀνθρωπος σκοτωμένος...

— Καθόλου δὲν πρέπει νὰ κατηγορήτε τὸν ἑαυτὸν σας, διότι τὸν ἐκτυπήσατε διὰ νὰ μὲ προστατεύσετε κατὰ τῶν βιαιοτήτων τοῦ ἀθλίου ἐκείνου. Ἐὰν σᾶς κατηγορήσουν θὰ παρουσιασθῶ ἐγὼ διὰ νὰ σᾶς ὑπερασπισθῶ. Ἐννοεῖτε δὲ καλῶς ὅτι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι μὲ προσέβαλλον εἶνε

οί ἴδιοι, οἱ ὅποιοι κατάρθρωσάν νὰ καταδικασθῇ ὁ Λουδοβίκος.

— Ὁ Λουδοβίκος ; ἐπανελάβεν ὁ ἀνθρώπος ἐνεός.

— Ναί, ὁ πατήρ του θὰ σὰς εἶπεν ... ἐπειδὴ εἶμαι βεβαία . . . ὅτι σὰς ἔστειλεν ὁ πατήρ του.

— Μὲ συμπάθειο, δεσποινίς, ἀλλὰ δὲν ἔνωσά τίποτε . . . Δὲν ἤξεύρω γιὰ ποιὸν ὀμιλεῖτε.

— Πῶς ! δὲν ἔρχεσθε ἐκ μέρους του ; Δὲν σὰς ἔστειλεν ὁ . . .

Ἡ Θηρεσία δὲν ἐτελείωσε τὴν φράσιν της.

Παρετήρησεν εἰς τὸ ἄκρον τῆς ἀτραποῦ τὸ φῶς φανοῦ, καὶ ἤκουσε τὴν φωνὴν τῆς μητρὸς αὐτῆς.

Ἡ κυρία Λεκόντ, ἀνυπομονοῦσα διὰ τὴν παρατεταμένην ἀπουσίαν τῆς θυγατρὸς αὐτῆς, ἤρχετο εἰς ἀναζήτησίν της, παρακολουθουμένη ὑπὸ τοῦ πιστοῦ Ἀντωνίου.

— Βλέπω ὅτι ἠπατήθη, ἐπανελάβε ζωηρῶς ἡ μνηστὴ τοῦ καταδίκου, ἀλλὰ σὰς παρακαλῶ καὶ πάλιν νὰ μὴ ἀναφέρετε εἰς κανέναν ὅ,τι πρὸ ὀλίγου συνέβη, καὶ νὰ μὴ διαψεύσετε τὴν διήγησιν, τὴν ὁποίαν θὰ κάμω.

Οὐδὲν ἀπήντησεν ὁ σωτήρ, ἡ δὲ Θηρεσία, συναντήσασα τὴν μητέρα αὐτῆς εἰς τὴν στροφὴν τῆς ἀτραποῦ, οὐδόπως ἐδίστασε ν' ἀρχίσῃ αὐτῶν :

— Σὲ ἀνυσύχησα πολύ, δὲν εἶνε ἀλήθεια, μητέρα ; Πιστεύω ὅμως ὅτι θὰ μὲ συγχωρήσεις. Σοῦ φέρω τὸν κύριον, ὁ ὁποῖος ἔχει κἄτι σπουδαῖον νὰ σὰς εἰπῇ.

Ἦτο περίεργος ἡ εἰκὼν, ἦν κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην παρίστων τὰ τέσσαρα πρόσωπα συνηθροισμένα ὑπὸ χλοερὸν θόλον. ὑπὸ τὴν λάμπιν ἐνὸς φανοῦ, καὶ μὲ φυσιογνωμίαν ἀξίαν περιγραφῆς.

Ὁ ἀνώνυμος ἔπηλυσ συνέστρεψε τὸν πῖλον του, ὃν εἶχεν ἀρχειρέσει ἵνα χαιρετίσῃ τὴν μητέρα τῆς Θηρεσίας.

Ἐκπληκτος καὶ ἠγανακτισμένη, ὅτι ἔβλεπε τὴν θυγατέρα αὐτῆς συνοδευομένην ὑφ' ἐνὸς ἀγνώστου, ἡ κυρία Λεκόντ παρετήρει αὐτοὺς ἐναλλάξ, ἀγνοοῦσα παρὰ τίνος ἐκ τῶν δύο νὰ ζητήσῃ ἐξηγήσεις.

Ὁ Ἀντώνιος, μᾶλλον τῆς κυρίας αὐτοῦ ἐκπληκτος, παρετήρει δι' ἀγρίων βλεμμάτων τὸν ἀνθρώπον, εἰς ὃν εἶχε κλείσει τὴν θύραν.

Μόνη ἡ Θηρεσία ἦτο ἤρεμος καὶ σχεδὸν μειδιῶσα.

— Τὸ λάθος εἶνε τοῦ Ἀντωνίου, ἐπανελάβεν αὐτὴ διὰ τοῦ φυσικωτέρου τόνου, διότι δὲν ἠθέλησε νὰ δεχθῇ τὸν κύριον, ὁ ὁποῖος ἐζήτηε νὰ σὰς ὀμιλήσῃ καὶ ὁ ὁποῖος, ἐνῶ ἀναχωροῦσε, μὲ παρετήρησε ἀπὸ τὸ κιγκλιδωτὸν περιφραγμὰ εἰς τὴν δεινροστοιχίαν εἰς τὴν ὁποίαν περιεδιάβαζον. Ἀπευθύνθη πρὸς ἐμέ, καὶ τῷ ἤνοιξα τὴν θύραν. Θέλεις ν' ἀναβῶμεν εἰς τὴν αἴθουσαν ;

Ἡ χήρα τοῦ τραπεζίτου εἶχε πολλὰς παρατηρήσεις νὰ ἐπιφέρῃ εἰς τοὺς λόγους τούτους καὶ εἰς τὴν πρότασιν ταύτην, ἐσκέφθη ὅμως ὅτι δὲν ἦτο φρόνιμον νὰ

εἶπῃ τι, καὶ ἀποφάσισε νὰ ὑποστῇ τὴν παράδοξον ἐπίσκεψιν, ἣν ἐπέβαλεν αὐτῇ ἡ Θηρεσία.

— Ἐλθετε, κύριε, εἶπεν ἡ κυρία Λεκόντ, λαμβάνουσα τὸν βραχίονα τῆς θυγατρὸς της, καὶ ποιοῦσα νεῦμα εἰς τὸν ἰκέτην νὰ προηγηθῇ ἵνα φωτίσῃ τὸν δρόμον δι' οὗ ἐκράτει φανοῦ.

Ὁ ἀνθρώπος ἠκολούθησε χωρὶς ποσῶς νὰ παρακληθῇ, ἀλλ' εἶχε τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην καὶ τὴν φυσιογνωμίαν συνεσταλμένην.

Προφανῶς δὲν περιέμενε τοιαύτην λύσιν, ἀπροόπτου συμβάντος, ἐὰν δὲ οὐδόπως μετημελεῖτο, διότι ἔτρεξεν εἰς βοήθειαν νεανίδος προβληθείσης ὑπὸ κακούργων, ἦτο ἴσως δυσηρεστημένος διότι εὐρέθη ἀκουσίως αὐτοῦ ἀναμειγμένος εἰς μυστήριον δι' αὐτὸν ἀκατάληπτον.

Ἀφίκοντο ταχέως εἰς τὴν ἔπαυλιν καὶ ἀνῆλθον εἰς τὴν ἰδίαν αἴθουσαν, ἐν ἣ εἶχε λάβει χώραν ἡ σκηνή, ἡ προηγηθεῖσα τῆς συλλήψεως τοῦ Λουδοβίκου Λεκόκ.

[Ἐπειτα συνέχεια]. Χ. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

ΟΥΓΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

— Νομίζω ὅτι σὰς τρομάζω ὀλίγον, εἶπε, παρατηρῶν ἐν τέλει τὴν σύγχυσίν της. Ἡ κοινὴ γνώμη μοὶ ἀπέδωκεν ἰδιότητος σοβαροτέρας τῆς τοῦ ριζοσπάστου. Διῆλθον χρόνον τινὰ, ὡς σὰς ἔλεγον πρὸ ὀλίγου, εἰς ἐν ἀγροτικὸν διαμέρισμα. Δὲν εἶχον ἐκεῖ ἄλλο τι νὰ πράττω ἢ νὰ ἐκτελῶ τὰ χρέη τοῦ ἱεροκήρυκος τοῦ τόπου, ὅστις ἀπουσίαζεν ἐπ' ἀδείας. Καὶ πῶς νομίζετε ὅτι κατέληξεν ἡ δοκιμασία μου ; Ὁ γαιοκτήμων ἀρχων μὲ ἀπεκάλεσε κοινωνιστήν. Οἱ ἐκμισθωταὶ μὲ κατήγγειλαν ὡς ἀνατροπέα, ὡς ἐμπρηστήν, ὁ φίλος μου ἱεροκήρυξ μετεκλήθη ἐν τάχει, ἐκεῖνος δὲ ὅστις ἔχει ἤδη τὴν τιμὴν νὰ σὰς ὀμιλῇ εἶνε ἐξόριστος ἀπὸ τοῦ μέρους ἐκείνου, τόσοσιν, ὥστε μοὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐπιστρέψω πάλιν εἰς τὴν ἀγροικίαν ἐκείνην, ὅπου ἠθέλησα νὰ κάμω καλόν. Θὰ μὲ ἐξεδίωκον ὡς ἄγριον θηρίον.

Μετὰ τὴν πλήρη εἰλικρινείας ἐξομολόγησιν ταύτην, ἀπεμακρύνθη τῆς τραπέζης καὶ ἔλαβε κάθισμα ὅπερ ἐτοποθέτησε πλησίον τοῦ διβανίου ὅπου ἐκάθητο ἡ Μέρση.

— Μετὰ τὰ λεχθέντα, βεβαίως θὰ ἦσθε περίεργος νὰ γνωρίσητε ποιὸν ἦτο τὸ ἐγκλημά μου, εἶπεν ἐρωτῶν. Ἐννοεῖτε Πολιτικὴν Οἰκονομίαν καὶ τοὺς νόμους τῆς Προσφορᾶς καὶ Ζητήσεως ;

Ἡ Μέρση ὠμολόγησεν ὅτι οὐδὲν ἐνόει ἐκ τούτων.

— Οὔτε ἐγὼ πλείοτερον ὑμῶν... εἰς χώραν οἰκουμένην ὑπὸ χριστιανῶν, ἐπεῖ-πεν. Αἴ λοιπόν !... Τοῦτο ὑπῆρξε τὸ ἐγ-

κλημά μου. Ἀκούσατε ἤδη τὴν ἐξομολόγησίν μου, ὡς θὰ τὴν ἀκούσῃ καὶ ἡ θεία μου. Θὰ σὰς τὴν εἶπω εἰς δύο λέξεις.

Ἐπὶ στιγμὴν ἐτήρησε σιγὴν.

Ἡ Μέρση, ἥτις τὸν ἐθεώρει δειλῶς, παρετήρησε νέαν ἔκφρασιν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του...

Ἄχ ! ἡ ἔκφρασις αὐτῆς ἦτο ἡ ἀγαθὴ καὶ τῇ ἀνεκάλει τὰς πρώτας ἀναμνήσεις, τὰς ὁποίας εἶχε περὶ αὐτοῦ διατηρήσει.

Ὁ ἱεροκήρυξ τοῦ Ἀσύλου ἐπανεφάνετο.

— Πρὶν κληθῶ νὰ ἐκτελέσω τὰ χρέη τοῦ ἱεροκήρυκος, ἠκολούθησεν, οὐδεμίαν εἶχον ἰδέαν τοῦ τί ἐστὶν ἡ ζωὴ τοῦ ἐκμισθωτοῦ γεωργοῦ εἰς μέρη τινὰ τῆς Ἀγγλίας· ὄχι, δὲν εἶχον ἀκόμη ἰδεῖ τόσον φρικώδη ἀθλιότητα, ὁποίαν εἶδον εἰς τὰς καλύβας ἐκεῖνας· δὲν εἶχον ἀκόμη γνωρίσει τόσῃν εὐγενῇ ὑπομονῇ καὶ καρτεροψυχίαν πρὸς ἀντοχὴν κατὰ παντοίων στερήσεων καὶ ταλαιπωριῶν, ὁποίαν συνῆντησα, καταπλήξασάν με, παρὰ τοῖς καλοῖς ἐκείνοις ἀνθρώποις. Διότι οἱ μάρτυρες τῶν ἀρχαίων χρόνων ἠδύναντο τοῦλάχιστον καὶ ν' ἀποθνήσκωσιν, ἀφοῦ ὑφίσταντο τὰ μαρτύρια. Ἀλλὰ προκειμένου περὶ τῶν γεομαρτύρων τούτων, διηρώτων ἑμαυτόν, ἐὰν ἦτο δυνατόν νὰ ὑποφέρωσιν καὶ νὰ ζῶσιν, ὅπως τοὺς ἔβλεπον καθ' ἐκάστην περὶ ἐμέ... Ναί !... Πῶς νὰ ζῶσιν, ἀπὸ ἐβδομάδος εἰς ἐβδομάδα, ἀπὸ μηνὸς εἰς μῆνα, ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος, ἀντικρύζοντες τὸ φάσμα τῆς πείνης ; Πῶς νὰ ζῶσι βλέποντες τὰ καχεκτικὰ τέκνα τῶν νὰ ἠλικιώνται πλησίον των, ὅπως καὶ ταῦτα μίαν ἡμέραν ἐργασθῶσιν ἵνα στερῶνται τῶν πάντων ; Πῶς νὰ ζῶσι μὲ τὴν προσδοκίαν τῆς εἰρκτῆς τῶν πενήτων ὡς μοναδικὸν μέλλον ὅταν ἡ ἠλικία καὶ ἡ ἐπίπονος καὶ ἐν στερήσεσιν ἐργασία τοὺς καταβάλλῃ ; Ἐδημιουργήθη λοιπὸν ἡ ὠραία τοῦ Θεοῦ γῆ, ὅπως ἀνεχώμεθα βλέποντες ἐπ' αὐτῆς μοχθοῦντας καὶ ἀδικουμένους ἀστοργότατα τοὺς ὁμοίους μας ;... Ὡ ! δὲν δύναμαι νὰ ἀναλογισθῶ τάνωτέρω, δὲν δύναμαι λέξιν περὶ αὐτῶν νὰ προφέρω, καὶ τόρα ἀκόμη, χωρὶς νὰ ὑγρανθῶν οἱ ὀφθαλμοί μου.

Ἡ κεφαλὴ του ἐκλίνε θλιβερῶς ἐπὶ τοῦ στήθους του.

Ἄχ !.. Ἡ Μέρση τὸν ἀνεγνώριζεν ἡδὴ...

Ἦτο, ναί ! ἐκεῖνος !... ἦτο ὁ ἀνὴρ ὁ παραμυθῶν καὶ ἠδύνων τοὺς πάσχοντας !

Καὶ ἐκείνη, ἀκίνητος τὸν ἤκουε, μὲ τοὺς ὀφθαλμούς καθηλωμένους ἐπὶ τοῦ προσώπου του, τὴν καρδίαν ἐξαρωμένην ἀπὸ τῶν χειλέων του, εἰς τὴν αὐτὴν ἀκριβῶς στάσιν, ὅπως ποτὲ εἰς τὸ βάθος τοῦ ναυδίου τοῦ Ἀσύλου...

— Ἐπραξα ὅ,τι ἠδυνάμην, συνηγορῶν ὑπὲρ τῆς θέσεως τῶν ἐγκαταλειμμένων ἐκείνων, ἐξηκολούθησεν. Εἶπον εἰς τοὺς γαιοκτῆμονας ὑπὲρ τῶν γεωργῶν : «Οἱ ἀνθρώποι οὗτοι στεροῦνται τῶν πάντων ! Ἐν ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ, δότε εἰς αὐτοὺς νὰ ζήσωσιν !»... Ἄλλ' ἡ Πολιτικὴ